

Chương 11

Sóng Ngâm Bắt Đầu Khởi Động

Tô Hồng Tụ bây giờ, đã sớm không còn tình cảm không muốn xa rời gì đó với Vệ Thập Nhị như trước kia.

Tô Hồng Tụ lúc trước có lẽ còn có thể lưu luyện Vệ Thập Nhị không thôi, không đành lòng tổn thương hắn, nhưng Tô Hồng Tụ bây giờ, đối với Vệ Thập Nhị vong ân phụ nghĩa, vứt bỏ nàng mà đi, chỉ còn lại khinh thường và chán ghét nồng nặc.

Vì vậy lúc nàng cầm dao găm mở vạt áo Vệ Thập Nhị ra, không một chút do dự.

Rốt cuộc nên cắt hẳn ở chỗ nào thì tốt?

Phía trên hay phía dưới, là một đao mắt mạng, hay để cho hắn bán thân bất toại, từ nay về sau chỉ có thể nằm trên giường?

Không bằng, một đao cắt chỗ đó của hắn, để cho hắn không thể giao hợp, để nửa đời Tô Hồng Mai ngang ngược cản trở kia đều làm ni cô.

Đây cõi lòng Tô Hồng Tụ nghĩ ác ý, không tự chủ khóe môi đã nhếch lên nụ cười xinh đẹp tuyệt mỹ, mặc dù nàng cầm dao găm khoa chân múa tay trên người trên dưới Vệ Thập Nhị, giống như có huyết hải thâm cừu gì đó với hắn, nhưng trên mặt không hề có mấy may kỳ lạ gì, ngược lại hăng hái dồi dào, hai tròng mắt đen nhánh như nước chiếu lấp lánh, giống như đang chơi trò chơi nào đó hết sức thú vị.

Lúc nhìn thấy cơ ngực bèn chắc bằng phẳng, dưới nắng chiều chiếu xuống, khẽ lộ ra màu lúa mì, Tô Hồng Tụ thậm chí còn không tự chủ lè lưỡi liếm môi hồng.

Nàng tham ăn, bởi vì trước đây không lâu nàng còn ăn tươi nuốt sống thú, bắp thịt trên người Vệ Thập Nhị bèn chắc như vậy, xem ra rất hấp dẫn, còn ngon lành hơn gà rừng bình thường nàng thích ăn nhất.

Tô Hồng Tụ không biết mình khẽ liếm môi, dáng vẻ sóng mắt lưu chuyển, nhìn trong mắt Vệ Thập Nhị, nghiêm nhiên là trêu đùa lớn nhất, mê hoặc lớn nhất.

Cổ họng Vệ Thập Nhị thoáng căng thẳng, bụng dưới nhanh chóng vọt lên một dòng nước ấm.

Tròng mắt đen của Vệ Thập Nhị co rúc lại trong nháy mắt, hắn đưa tay, định túm lấy Tô Hồng Tụ chỉ cách mình một chút -

Nhưng không ngờ dáng vẻ Tô Hồng Tụ cầm dao khoa chân múa tay trên người của hắn lại vừa vắn lọt vào trong mắt Thanh Ngọc đến cùng Vệ Thập Nhị, giờ phút này đang giữ ngoài cửa.

“Vệ tướng quân, mau tránh ra! Nguy hiểm!” Thanh Ngọc hoảng hốt, phá cửa mà vào, chỉ chột lát đã tiến lên đẩy Tô Hồng Tụ ra.

Lại bị Vệ Thập Nhị lạnh lùng thoáng nhìn, ánh mắt như đao nhọn này lập tức khiến Thanh Ngọc sợ đến cả người đổ mồ hôi lạnh.

“Lui ra! Nơi này không có chuyện của ngươi!”

Giọng Vệ Thập Nhị trầm lạnh, Thanh Ngọc lập tức sắc mặt trắng bệch.

Tô Hồng Tụ thoáng liếc nhìn Thanh Ngọc, lập tức nhìn thấu suy nghĩ trong nội tâm Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc này vốn một lần xuất chinh nào đó Vệ Thập Nhị cứu từ trong tay tướng địch. Vệ Thập Nhị vẫn cho rằng hấn là nam, vì vậy để cho hấn trở thành thị vệ cận thân của mình.

Nhưng Tô Hồng Tụ liếc mắt một cái đã nhìn ra, mặc dù Thanh Ngọc dùng rất nhiều băng vải thắt chặt ngực mình, giọng nói cũng dùng thuốc thay đổi, nhưng nàng không hề nghi ngờ chút nào là một nữ tử.

Xem ra, hình như nữ nhân này có tình cảm khác biệt với Vệ Thập Nhị có ân cứu mạng mình.

Thật kỳ quái, rốt cuộc Vệ Thập Nhị này có gì tốt? Trước có Tô Hồng Mai không tiếc tất cả cướp hấn từ bên cạnh nàng đi, lại theo tới một Thanh Ngọc, thấy nàng cầm dao định cắt thịt trên người Vệ Thập Nhị, rõ ràng nghĩ ở trong lòng, cho dù Vệ tướng quân muốn giết ta, ta cũng nhất định không thể để cho yêu nữ kia được như ý! Cùng lắm thì, ta thừa dịp yêu nữ này không chú ý, một đao đâm tới, trước tiên đâm chết nàng ta.

Tô Hồng Tụ ngạc nhiên, nàng liếc mắt nhìn, dùng đuôi mắt liếc về phía Thanh Ngọc ngoài cửa, quả nhiên toàn thân Thanh Ngọc căng thẳng, mặt lộ vẻ sát khí, đáng vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên liều mạng với nàng.

Tô Hồng Tụ không sợ người khác liều mạng với nàng, nàng chỉ sợ nếu bây giờ thân thể này bị người cắt phá, vậy không thể dùng nữa, hiện giờ thân thể này vốn tổn hại vô cùng nghiêm trọng, hoàn toàn không có biện pháp tu bổ lần thứ hai.

“Thôi, ta vẫn không nên tự thân động thủ, máu dầm dề, suy nghĩ một chút cũng ghê tởm.”

Tô Hồng Tụ hời hợt nói, cố ý lui về phía sau chậm rãi nhích tới gần tủ quần áo.

“Không bằng như vậy đi, Vệ tướng quân, ta đổi người khác động thủ, ta đảm bảo hấn sẽ không cắt ngươi nhiều hơn một phần thịt, như thế nào?”

Tô Hồng Tụ vừa dứt lời, đột nhiên kéo, thả Sở Dật Đình trốn trong tủ quần áo ra.

Thanh Ngọc vừa nhìn thấy Sở Dật Đình, sắc mặt lập tức trắng bệch. Sáu nước Trung nguyên, không ai không biết, không người không hiểu, kể từ năm

mười hai tuổi, Sở Dật Đình xuất hiện trên đường kinh thành bị người trói đi, thiếu điều bị nhục, sau hấn bái lạy danh sư, khổ sở tu luyện trong rừng sâu nước độc sáu năm, lúc rời núi, một thân võ nghệ đã cường hãn vô cùng, chưa có đối thủ.

Cối đời này, trừ Lâm Hạo Hiên được xưng là chiến thần Đại Chu, còn có chủ tử của nàng Vệ Thập Nhị, hoàn toàn không có ai có thể qua được tròn mười chiêu dưới tay hấn.

Nếu động thủ cắt thịt trên người Vệ Thập Nhị là Tô Hồng Tụ, Thanh Ngọc còn có lòng tin có thể ngăn cản, nhưng người kia đổi thành Sở Dật Đình, mười Thanh Ngọc cũng không phải là đối thủ của Sở Dật Đình.

Tô Hồng Tụ biết yêu pháp, nàng không chỗ nào không nghe rõ ràng tất cả tiếng nói tại chỗ, nàng cố ý chọn Sở Dật Đình, tới động thủ với Vệ Thập Nhị, cứ như vậy, coi như Thanh Ngọc muốn ngăn cản, cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của Sở Dật Đình.

Tô Hồng Tụ vừa đến gần tủ quần áo, Sở Dật Đình đã đoán được nàng định làm gì.

Hấn vốn có thể mở miệng cự tuyệt Tô Hồng Tụ, thậm chí chửi rủa Tô Hồng Tụ một trận, lại có thể làm trái ước định trước đó của bọn họ, để Vệ Thập Nhị biết hấn trốn trong phòng nàng.

Nhưng không biết tại sao, nhớ tới vết thương chồng chất trên cánh tay Tô Hồng Tụ, nhớ tới Tô Hồng Tụ nhìn Vệ Thập Nhị thì như oán như giận, ánh mắt như vô tình lại như có tình, nhất là vừa rồi Tô Hồng Tụ lại nuốt nước miếng khi nhìn cơ ngực trần trụi của Vệ Thập Nhị, trong lòng Sở Dật Đình phiền não, hai chân của hấn giống như bị buộc vào bao cát, một bước cũng không cất bước được.

Hấn không những không đi, ngược lại khi Tô Hồng Tụ mở miệng muốn hấn cắt thịt Vệ Thập Nhị thì đưa tay ra, trong nháy mắt cầm lấy dao găm sắc bén từ trong tay Tô Hồng Tụ.

“Muốn ta giúp ngươi chém hấn chỗ nào? Nói!”

Sở Dật Đình lạnh lùng nói, theo động tác Tô Hồng Tụ mở cửa, sải bước ra khỏi tủ quần áo.

Thấy Tô Hồng Tụ đột nhiên thả ra một người từ trong tủ quần áo, đầu tiên Vệ Thập Nhị kinh ngạc, tự trách sao mình lại không phát hiện trong phòng còn giấu một người. Ngay sau đó, khi hấn nhìn thấy rõ mặt người kia, sắc mặt của hấn lập tức biến đổi.

“Lục Vương gia, đã lâu không gặp? Lần trước từ biệt, chúng ta đã sắp nửa năm không gặp? Không ngờ chúng ta gặp lại nhau ở đây.” Vệ Thập Nhị thu lại thần sắc trong tròng mắt, nhìn Sở Dật Đình, giọng lạnh lùng vang lên.

“Sở mỗ cũng không nghĩ đến, lại gặp Vệ tướng quân ở đây, Vệ tướng quân, đã lâu.”

Sở Dật Đình lạnh lùng nói, trông mắt nham hiểm nhìn Vệ Thập Nhị lạnh như băng, giống như giữa hai người có huyết hải thâm cừ không đội trời chung gì đó.